

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem, se sídlem Brno, Joštova 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2006, č. j. 22 Cad 79/2006 - 19,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2006, č. j. 22 Cad 79/2006 - 19, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2006, č. j. 22 Cad 79/2006 - 19 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2006, č. X, kterým žalovaná zamítla žádost stěžovatele o přiznání starobního důchodu dle ustanovení § 31 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Důvodem zamítnutí žádosti bylo nesplnění podmínky trvání zařazení v pracovní kategorii I.AA (uranové doly) ke dni 31. 12. 1992, nutné ke splnění kritérií pro snížení důchodového věku.

Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, v níž namítal, že žalovaná při svém rozhodnutí nezohlednila všechna jím odpracovaná léta a došlo podle jeho názoru ke svévolnému přeražení do jiné pracovní kategorie. Dále uvedl, že úřednice, která prováděla započtení dob, započítala pouze práci stěžovatele do 31. 12. 1992 a neuvedla důvod, který ji k tomu vedl. K žalobě stěžovatel přiložil potvrzení o zaměstnání od D., státní podnik S. p. R., odštěpný závod G. D. R. a ze dne 20. 6. 2003 a osobní list důchodového zabezpečení. Z uvedených důvodů žádal stěžovatel o zrušení napadeného rozhodnutí žalované.

V odůvodnění napadeného zamítavého rozsudku krajský soud uvedl, že za rozhodující důkazní materiál považuje evidenční list D. státní podnik S. p. R., závod G. D. R., který potvrzuje, že stěžovatel v I. AA pracovní kategorii byl zařazen po dobu 306 dní (od 1. 1. 1992 do 1. 11. 1992). Od 2. 11. 1992 do 31. 12. 1992 mu bylo zhodnoceno 60 dní zaměstnání ve III. pracovní kategorii. Při právním hodnocení posuzované věci krajský soud aplikoval ustanovení § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii, nebo v I. (II.) kategorii funkcí, zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk. Podle ustanovení zákona § 174 odst. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., ve znění zákona č. 235/1992 Sb. účinného od 1. 6. 1992, občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 12 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 8 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 16 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 16 roků ve službě I. kategorie funkcí nebo 17,5 roku ve službě II. kategorie funkcí. Podle odst. 2 téhož ustanovení zákona podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 je, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992; za zaměstnání se pro tyto účely považují i náhradní doby a doby uvedené v § 5 odst. 1 a v § 6 odst. 1 nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb. V daném případě bylo dle krajského soudu prokázáno, že stěžovatel odpracoval v I. AA pracovní kategorii 8 roků a 308 dnů v uranových dolech, ovšem v rozhodném roce 1992 pracoval 306 dnů v zaměstnání zařazeném v I. AA kategorii. Stěžovatel však dle názoru krajského soudu nesplnil podmínku trvání zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služby I. či II. kategorie funkcí k datu 31. 12. 1992. Z těchto důvodů krajský soud žalobu stěžovatele zamítl.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, v níž brojí proti tvrdosti postupu žalované a krajského soudu. Podle názoru stěžovatele se zamítnutí starobního důchodu opírá o subjektivní výklad pracovníků žalované. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel konkretizuje kasační námítky, kterými brojí proti napadenému rozsudku. Stěžovatel namítá důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů. Naplnění těchto kasačních důvodů spatřuje stěžovatel zejména v postupu žalované při rozhodování o jeho žádosti o starobní důchod. Žalovaná vyšla ze skutkového zjištění, že stěžovatel pracoval v I. pracovní kategorii do 1. 11. 1992 a od 2. 11. 1992 byl přeřazen do III. pracovní kategorie, což dokládalo potvrzení stěžovatelova tehdejšího zaměstnavatele D., státního podniku S. p. R., závod G. D. R. Stěžovatel namítá, že správní orgán se dostatečným způsobem nevypořádal s tím, zda byly splněny veškeré podmínky pro přeřazení stěžovatele do jiné důchodové kategorie. Ze spisového materiálu je podle názoru stěžovatele zřejmé, že přeřazení do jiné důchodové kategorie bylo provedeno v době trvání pracovní neschopnosti stěžovatele. Stěžovatel tvrdí, že správní orgán nedoložil jakýkoliv doklad, z něhož by bylo možné dovodit, zda stěžovatel byl s přeřazením do jiné důchodové kategorie řádným způsobem seznámen. Proto podle jeho názoru trpí rozhodnutí žalované nedostatkem odůvodnění. Stěžovatel je toho názoru, že řízení před žalovanou trpí vadami, pro které měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené správní rozhodnutí zrušit. Z těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ze správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 6. 2. 2006 žádost o přiznání předčasného starobního důchodu dle ustanovení § 31 zákona o důchodovém pojištění prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Třebíči.

Z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že v době od 1. 1. 1992 do 1. 11. 1992 byl stěžovatel zaměstnán v kategorii I.AA, tedy v roce 1992 docílil dobu pojištění 306 dní v této kategorii. Od 2. 11. 1992 do 31. 12. 1992 však byl stěžovatel veden ve III. kategorii (60 dnů doby zaměstnání). Od 1. 1. 1993 do 28. 2. 2003, kdy skončil jeho pracovní poměr u D., závod G. D. R., zůstal již veden ve III. pracovní kategorii. Od 28. 2. 2003 pak byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Celková doba vedení stěžovatele v pracovní kategorii I.AA činí dle údajů v osobním listu důchodového pojištění 8 let a 306 dní (od 1. 1. 1984 do 1. 11. 1992).

Ve spise je dále založeno potvrzení zaměstnavatele vydané dne 27. 3. 2006 o celkové době zaměstnání stěžovatele, která trvala od 4. 2. 1991 do 28. 2. 1993. Toto potvrzení výslovně uvádí, že stěžovatel pracoval od 2. 11. 1992 do 28. 2. 1993 ve III. pracovní kategorii. V tomto potvrzení není uvedeno, z jakého důvodu byl stěžovatel do této kategorie přeřazen. Z evidenčního listu důchodového zabezpečení vedeného zaměstnavatelem D. státní podnik, odštěpný závod G., D. R. vyplývá, že v roce 1992 odpracoval stěžovatel 306 dní v I.AA pracovní kategorii a 60 dní v III. pracovní kategorii. V roce 1993 má stěžovatel evidováno 59 dní v III. pracovní kategorii. Z potvrzení Úřadu práce v Třebíči vyplývá, že stěžovatel byl od 3. 3. 1993 do 31. 3. 1993 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Žalovaná rozhodla o žádosti stěžovatele napadeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2006, č. X tak, že žádost stěžovatele o přiznání starobního důchodu zamítla. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že stěžovatel nesplnil podmínky stanovené v ustanovení § 31 a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Konkrétně byla důvodem k zamítnutí žádosti o přiznání starobního důchodu skutečnost, že stěžovatel ke dni 31. 12. 1992 nebyl veden v pracovní kategorii I.AA, nýbrž ve III. pracovní kategorii.

V potvrzení zaměstnavatele ze dne 25. 7. 2006 založeném v soudním spise je výslovně uvedeno, že „v období od 2. 11. 1992 do 31. 12. 1992 byl z důvodu nemoci zařazen stěžovatel do III. důchodové kategorie. V případě, že by u zaměstnance nedošlo k pracovní neschopnosti, byl by celý rok 1992, tj. 365 dnů, zařazen do I.AA pracovní kategorie.“

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí dvě kasační námitky, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, a to námitky uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud posoudil jako klíčovou

námítku naplnění podmínek ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K obecnému významu této vady Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná za prvé o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Naplnění pojmových znaků výše vyložené vady stěžovatel spatřuje v tom, že žalovaná při rozhodování o jeho žádosti o přiznání starobního důchodu vyšla ze skutkového zjištění, že stěžovatel pracoval v I. pracovní kategorii do 1. 11. 1992 a od 2. 11. 1992 byl přeřazen do III. pracovní kategorie, což dokládalo potvrzení stěžovatelova tehdejšího zaměstnavatele, D. státní podnik S. p. R., závod G. D. R. Toto skutkové zjištění stěžovatel činí sporným v tom ohledu, že žalovaná se dostatečně nevypořádala s důvody, na základě nichž byl stěžovatel přeřazen do III. pracovní kategorie. Stěžovatel dále namítá, že mu nejsou známy důvody, pro něž byl 1. 11. 1992 přeřazen do III. pracovní kategorie, a tyto důvody žalovaná ve správním řízení nijak nezkoumala. Nejvyšší správní soud považuje za nutné před posouzením této námítky nejprve vyložit příslušná ustanovení právní úpravy, která se na otázku zařazování zaměstnanců do pracovních kategorií a hodnocení této doby z pohledu důchodového zabezpečení vztahují.

Zákon o důchodovém pojištění řeší v ustanovení § 74 nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod následovně: *„Nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány do 31. prosince 2018. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.“* Před 1. 1. 1996 (nabytí účinnosti zákona o důchodovém pojištění) byly tyto nároky upraveny zákonem č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“). Od 1. 6. 1992 nabyl účinnosti zákon č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, který od uvedeného data novelizoval mezi jinými i ustanovení § 14 odst. 5 zákona o sociálním zabezpečení a § 174 téhož zákona v následujícím znění.

Ustanovení § 14 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 5 zákona o sociálním zabezpečení ve znění účinném od 1. 6. 1992 do 31. 12. 1992 uváděla:

(1) Zaměstnání jsou pro účely důchodového zabezpečení zařazena do 31. prosince 1992 podle druhu vykonávaných prací do tří pracovních kategorií. Zaměstnání I. a II. pracovní kategorie jsou uvedena v resortních seznamech zaměstnání

zařazených do I. a II. pracovní kategorie vydaných před 1. červnem 1992; do III. pracovní kategorie patří zaměstnání, která nejsou zařazena do I. nebo II. pracovní kategorie.

(2) Do I. pracovní kategorie jsou zařazena zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, a to

a) zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech.

(5) Jako doba zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie se za dobu před 1. lednem 1993 započítává doba výkonu práce podle popisu pracovní činnosti uvedeného v příslušném resortním seznamu a další doby za podmínek a **v rozsahu stanovených v předpisech platných před 1. červnem 1992**; organizace pro tyto účely vedou příslušnou evidenci. Pro zápočet náhradních dob a **dob uvedených v § 5 odst. 1 a v § 6 odst. 1** nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, jako dob zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie do 31. prosince 1992 se nevyžaduje návrat do zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie, pokud tyto doby ke dni 31. prosince 1992 trvají.

Ustanovení § 174 odst. 1 písm. c) a odst. 2 téhož ustanovení pak znělo následovně:

(1) Občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň

c) 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 12 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě **8 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech**, nebo 16 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 16 roků ve službě I. kategorie funkcí nebo 17,5 roku ve službě II. kategorie funkcí, nebo

(2) Podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 je, že **zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992; za zaměstnání se pro tyto účely považují i náhradní doby a doby uvedené v § 5 odst. 1 a v § 6 odst. 1** nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb.

Ustanovení § 18 odst. 2 a 3 zákona č. 100/1988 Sb. ve znění účinném do 31. 5. 1992 uvádělo:

(2) Jako doba zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie se započítávají též

a) **náhradní doby s výjimkou doby nezaměstnanosti**,

b) doby stanovené nařízením vlády Československé socialistické republiky, pokud jsou obklopeny dobou výkonu práce uvedenou v odstavci 1.

(3) Jako doba zaměstnání uvedeného v § 14 odst. 2 písm. a) se započítává za podmínky stanovené v odstavci 2 z náhradních dob jen doba, po kterou měl občan nárok na nemocenské nebo podporu při ošetřování člena rodiny; jestliže bylo uvedené zaměstnání přerušeno jinými náhradními dobami, započítávají se tyto doby jako doba zaměstnání uvedeného v § 14 odst. 2 písm. b).

V souladu s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) zákona o sociálním zabezpečení ve znění účinném do 31. 12. 1992 se doba, po kterou měl občan nárok na nemocenské, považovala za dobu náhradní za předpokladu, že v této době zaměstnání trvalo a pokud zaměstnání trvalo alespoň rok.

Z uvedeného výkladu právních předpisů dopadajících na posuzovanou věc je zřejmé, že klíčovou otázkou pro posouzení nároku stěžovatele na starobní důchod za podmínek ustanovení § 31 a § 74 zákona o důchodovém pojištění, ve spojitosti s ustanovením § 174 odst. 1, 2 zákona o sociálním zabezpečení v tehdy účinném znění, není pouze samotný fakt vedení stěžovatele v I. pracovní kategorii k rozhodnému datu 31. 12. 1992, nýbrž také zjištění, zda v této kategorii skutečně měl být veden. Toto skutkové zjištění mělo charakter rozhodné skutečnosti pro přiznání starobního důchodu a mělo se tedy stát předmětem dokazování žalované. Důvodem k přeřazení stěžovatele z I. pracovní kategorie do III. pracovní kategorie měl být dle tvrzení zaměstnavatele i stěžovatele samotného stav pracovní neschopnosti. Navíc je s ohledem na uvedený právní rozbor předmětné právní úpravy zřejmé, že za splnění podmínek výše citovaných ustanovení § 9 odst. písm. f) zákona o sociálním zabezpečení ve znění účinném do 31. 12. 1992, by byla doba pracovní neschopnosti považována zanáhradní dobu zaměstnání, ovšem za splnění podmínky, že stěžovatel pobíral dávku nemocenského pojištění a zaměstnání v této době trvalo. Tato náhradní doba by pak v souladu s citovaným ustanovením § 18 odst. 2 písm. a) zákona o sociálním zabezpečení měla být započtena jako doba zaměstnání, neboť se jednalo o náhradní dobu a zároveň se nejednalo o dobu nezaměstnanosti.

Jak je ze správního spisu zřejmé, žalovaná neprovedla žádné kroky k prokázání těchto zákonných podmínek. Vyšla z neověřených údajů evidenčního listu zaměstnavatele, který prokazoval přeřazení stěžovatele do III. pracovní kategorie, a nijak neprověřovala, z jakého důvodu byl stěžovatel do této kategorie zařazen a zda byl takový důvod v souladu s tehdy platnou a účinnou zákonnou úpravou pracovních kategorií. Podle ustanovení § 108 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, platí pro řízení ve věcech důchodového pojištění správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů upravuje základní zásadu procesu dokazování ve správním řízení, podle níž je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy v souladu se základními zásadami správního řízení. Klíčovou z těchto zásad je především zásada zákonnosti, tj. postup a rozhodování správního orgánu v souladu se zákonem. Podle ustanovení § 52 správního řádu, který byl v době podání žádosti stěžovatelem účinný, je správní orgán povinen vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, neboť není vázán návrhy účastníků. Této povinnosti žalovaná při rozhodování o nároku stěžovatele na starobní důchod nedostála, neboť vzala za prokázané tvrzení zaměstnavatele, že byl stěžovatel veden ve III. pracovní kategorii k rozhodnému datu 31. 12. 1992. Jelikož stěžovatel v žalobě namítal svévolné přeřazení do III. pracovní kategorie ode dne 2. 11. 1992, které mu nebylo zdůvodněno, a v řízení před žalovanou nedošlo ke zjištění stavu věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, měl krajský soud rozhodnutí žalované pro tuto důvodně vytýkanou vadu v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. zrušit, neboť její rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž skutkový stav, z něhož žalovaná vyšla, vyžadoval zásadní důkazní doplnění ve smyslu zjištění právního důvodu přeřazení stěžovatele do III. pracovní kategorie od 2. 11. 1992.

Pokud tak krajský soud neučinil, je Nejvyšší správní soud nucen této námitce stěžovatele přisvědčit a napadený rozsudek krajského soudu zrušit (viz obdobně z dřívější judikatury např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2007, sp. zn. 4 Ads 111/2005, dále rozsudek téhož soudu ze dne 8. 2. 2005, č. j. 3 As 20/2004 - 63).

Jako obiter dictum (nad rámec potřebného odůvodnění) Nejvyšší správní soud podotýká, že samotný fakt zařazení stěžovatele do III. pracovní kategorie zaměstnavatelem bez dalšího neznámá, že by tuto dobu musela žalovaná takto posuzovat. Jedná se sice o soukromoprávní úkon zaměstnavatele spočívající v převedení stěžovatele na jinou práci implikující zařazení stěžovatele do jiné pracovní kategorie dle tehdy platných a účinných předpisů, avšak hodnocení takové doby zaměstnání žalovanou pro účely rozhodnutí o nároku na důchod je vázáno na soulad s těmito právními předpisy, nikoliv na úkon zaměstnavatele. Tento soukromoprávní úkon zaměstnavatele v řízení o nároku na starobní důchod představoval pro žalovanou předběžnou otázku, o níž si vzhledem k obsahu tehdy platné a účinné právní úpravy vyložené výše mohla učinit vlastní úsudek v souladu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť se nejedná o úsudek týkající se spáchání trestného činu, přestupku nebo jiného správního deliktu či osobního stavu stěžovatele. Žalovaná je ve správním řízení povinna vykládat i soukromoprávní skutečnosti v souladu s veřejnoprávními předpisy, které je upravují. Tím, že nepřihlédla k právní úpravě hodnocení doby pracovní neschopnosti podle výše citované právní úpravy jako doby náhradní, která by měla být započítána ve stejné pracovní kategorii jako doba zaměstnání, dopustila se nejen pochybení při zjišťování skutkového stavu, ale zřejmě i nezákonného právního hodnocení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu